

Ξενοφώντος «Ελληνικά» 2, 3, 55-56	Μετάφραση
<p><55>Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν, εἶλκε μὲν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ Σάτυρος, εἶλκον δὲ οἱ ὑπηρεταί. Ὁ δὲ Θηραμένης ὥσπερ εἰκὸς καὶ θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καὶ ἀνθρώπους καθορᾶν τὰ γινόμενα. Ἡ δὲ βουλή ἠσυχίαν εἶχεν, ὁρῶσα καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις ὁμοίους Σατύρω καὶ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου πληῆρες τῶν φρουρῶν, καὶ οὐκ ἀγνοοῦντες ὅτι ἐγχειρίδια ἔχοντες παρήσαν.</p> <p><56>Οἱ δ' ἀπήγαγον τὸν ἄνδρα διὰ τῆς ἀγορᾶς μάλα μεγάλη τῆ φωνῆ δηλοῦντα οἷα ἔπασχε. Λέγεται δ' ἐν ῥῆμα καὶ τοῦτο αὐτοῦ. ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος ὅτι οἰμώξοιτο, εἰ μὴ σιωπήσειεν, ἐπήρετο· Ἄν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρ', ἔφη, οἰμώξομαι; καὶ ἐπεὶ γε ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κύνειον ἔπαιε, τὸ λειπόμενον ἔφασαν ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν αὐτόν· Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα οὐκ ἀξιόλογα, ἐκείνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστόν, τὸ τοῦ θανάτου παρεστηκότος μῆτε τὸ φρόνιμον μῆτε τὸ παιγνιώδες, ἐκ τῆς ψυχῆς.</p>	<p><55>Όταν εἶπε αὐτά, τον τραβούσε ἀπὸ τον βωμό, τον τραβούσαν και οι υπηρέτες. Ὁ Θηραμένης, ὅπως ἦταν φυσικό, παρακαλοῦσε και τους θεοὺς και τους ἀνθρώπους να βλέπουν αὐτὰ που συμβαίνουν. Οι βουλευτὲς παρέμεναν ἀδρανεῖς, επειδὴ ἐβλεπαν και αὐτοὺς που στέκονταν στα κιγκλιδῶματα να εἶναι ὅμοιοι με τον Σάτυρο και το μπροστινὸ μέρος του Βουλευτηρίου να εἶναι γεμάτο ἀπὸ τους φρουροὺς και επειδὴ δεν ἀγνοοῦσαν ὅτι βρίσκονταν ἐκεῖ κρατώντας μαχαίρια.</p> <p><56>Αὐτοὶ ἔσυραν τον ἄνδρα μέσα ἀπὸ την ἀγορὰ φωνάζοντας με πάρα πολὺ δυνατὴ φωνή τι πάθαινε. Λέγεται ἀκόμη και ἕνας λόγος και αὐτὸς δικὸς του. Όταν εἶπε ο Σάτυρος ὅτι θα κλάψει, αν δεν σιωπάσει, τον ρώτησε: αν σιωπῶ, ἀραγε δεν θα κλάψω; Και ὅταν ἔπαιε το κύνειο, καθὼς ἀναγκαζόταν να πεθάνει, εἶπαν ὅτι ἀφού τις τελευταῖες σταγόνες τις ἔριξε κάτω, ὅπως στον κότταβο, εἶπε αὐτός: Αὐτὸ ας εἶναι για τον ὄμορφο Κριτία. Και δεν ἀγνοῶ βέβαια ὅτι αὐτὰ δεν εἶναι ἀξιόλογα λόγια, θεωρῶ ὅμως αὐτὸ το γνῶρισμα του ἀνδρα θαυμαστό, το ὅτι την ὥρα που ο θάνατος πλησίαζε δεν τον εγκατέλειψαν η αυτοκυριαρχία και η ετοιμότητα του πνεύματος.</p>

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

1. Να κλίνετε την προστακτική του ίδιου χρόνου στα παρακάτω ρήματα: εἶπεν, ἀπήγαγον, ἀπολιπεῖν και ἐπειτα να γράψετε το κάθε ρήμα στην αρχική του μορφή.